

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt [...],
w sprawie z powództwa [...]. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.
przeciwko T. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 maja 2020 r.,

1. odrzuca skargę

**2. zasądza od skarżącego T.D. na rzecz [...].
Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 1800 zł
(tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 marca 2016 r. odrzucającego skargę o wznowienie postępowania została oparta na podstawie naruszenia

przepisów postępowania – art. 403 § 2 oraz art. 403 § 2 w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 379 pkt 3 k.p.c. w z art. 2 Konstytucji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego takie ujęcie wymienionego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku (por. postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 32/05, nie publ., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, nie publ.). Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje żaden środek prawny i dlatego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było i nie jest możliwe. Wywód prawny we wskazanym zakresie zawarty w skardze T. D. nie spełnia wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Ogranicza się tylko do lakonicznego stwierdzenia, że "od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje żaden środek prawny i dlatego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było i nie jest możliwe".

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia niezawierająca wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.), podlega odrzuceniu *a limine*. Z tego względu, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Orzeczenie o kosztach postępowania skargowego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

aj